

ROSA PAMIES OLLÉ

VIDES PARAL·LELES

Dins i fora del mirall

Marisa, esposa meua, perdona'm, t'ho prego.

Mai oblidis que, més enllà dels meus errors
— soc conscient que han estat molts i greus — i
de la meua covardia, t'he estimat profundament
tota la vida. Has estat el meu amor d'ado-
lescent, de joventut i de maduresa. T'estimare
fins el meu últim alé de vida, que serà per tu.

1. Andreu

Autopista A-7 direcció sud, juny del 2002

Té 44 anys llargs que li pesen com un sac de pedres a l'esquena...

I un cotxe potent que llisca suaument per la cinta vellutada de l'asfalt...

I un embolic, que fa molt de temps que dura i que ha arribat l'hora d'aclarir. D'alguna manera l'ha de solucionar; tant sí com no, s'hi ha compromès...

I des de fa dies arrossega un cansament insuportable. Potser hauria d'anar al metge... Però porta una vida tan agitada, tan plena de responsabilitats i compromisos, que se li fa difícil trobar una escletxa per a si mateix.

Les mans al volant menen el vehicle amb mestria a través d'uns tocs suaus, gairebé imperceptibles, als quals el cotxe respon immediatament. Quilòmetre rere quilòmetre, s'ha passat tot el dia conduint; sense presses, però això sí, amb moltes pauses.

Després d'un matí assolellat, en el que ha gaudit viatjant a través dels camps i pobles alemanys primer i francesos després, a la part sud dels Pirineus la tarda s'ha tornat indecisa entre l'acabament de la primavera i el

començament de l'estiu; núvols grisos, carregats de pluja, amenacen de fer més lenta l'última part del viatge que, per sort, ja s'acaba.

Haurà de parar una altra vegada, ho necessita; el mal de cap l'enerva, no el deixa concentrar-se en la carretera. Quants cops s'ha aturat avui? N'ha perdut el compte. La musiqueta de trucada del telèfon el distreu momentàniament. Mira la pantalla del mans lliures, on l'expressió alegre del seu noi més petit li provoca un somriure complagut. Despenja. «Què trapella és, i què espavilat! S'assembla a mi...».

—Hola, Klaus. Dignes, què hi ha de nou? —contesta de bon humor.

—Papa! Avui m'han donat les notes! He tret un excel·lent en Matemàtiques, en Esport i en Art.

—En Matemàtiques nota màxima? Caram, això sí que és nou! Felicitats, fill.

—Em vas dir que em faries un regal si treia bona nota en Mats... Només t'ho recordo...

—Molt bé, tranquil. Queda anotat. Quan arribis tindràs una sorpresa.

—Guay! Què és? Em dones una pista?

—No, de cap manera! Una sorpresa és una sorpresa. Però t'asseguro que t'agradarà.

Mentalment anota que ha de trucar al Ricard per a assessorar-se en qüestió d'una bona càmera de fotos. «Segur que estarà content, sempre va darrera de l'oncle

Ricard perquè li deixi fer fotos amb alguna de les seves càmeres professionals».

—Mola. Gràcies, papa.

Com que el coneix, sap que un cop dit el que volia dir penjarà i marxarà rabent, abans que pugui fer-ho pregunta:

—Que hi ha ta mare per aquí prop? Passa-li el telèfon, sis plau.

A través de la línia escolta com diu a sa mare:

—Mama! Té, el papa vol parlar amb tu. Digues-li que és veritat això de la nota de Mats. Hanna, Hanna!

Sent com el nen deixa l'aparell sobre el moble i marxa corrent cridant la germana.

—Digues, què vols? —pregunta la dona en un to sec, ressentit; efectivament, devia d'estar al costat del telèfon.

—Només volia dir-te que em sap greu allò d'ahir. Aquest matí dormies tan bé quan he marxat, que no he volgut despertar-te per a demanar-te disculpes.

L'Íngrid té ganes de aclarir-li que no dormia pas; que, del disgust, no ha aclucat l'ull en tota la nit. Només s'ha fet l'adormida perquè no tenia ganes de parlar amb ell, de res; que quan estava just en el moment que el pensament es fon en la dolçor del son, l'ha sentit alçar. Però, pràctica com sempre, de tot això no li'n fa esment, només pregunta:

—I què has decidit fer? Perquè ahir em va semblar que no n'estaves gens segur... —conseqüent amb el que

ha decidit al matí, no cerca una altra vegada la confrontació ni la discussió, intenta ser més objectiva que anit; ja tindran temps de parlar del seu futur conjunt, si és que en tenen algun, és clar.

—Ho aclariré tot. T'ho prometo. Quan arribeu estarà arreglat i ho celebrarem. «Una altra promesa —sospira—, serà desvestir un sant per vestir-ne un altre. Per complir-la n'hauré de trencar una de més antiga; no sé si m'hi veuré amb cor aquesta vegada».

Com que la dona no diu res, insisteix:

—Em creus, no?

—Voldria creure't, però és que no ho sé. Des que vaig descobrir la situació... això si és que llavors me la vas dir, la veritat, perquè no sé què pensar de tu... de fet, vas deixar que cregués una altra cosa...

No li diu el que té a la ment en aquest moment: «Si hagués sabut que no tenies intenció de canviar la teva situació personal, no hi hagués hagut res de seriós entre tu i jo», perquè es barallarien de nou, i això no ho vol. No és el moment.

—Tens raó —concedeix l'home. «No vull pas tornar a perdre els papers, ni discutir, i menys conduint», i afirma tan serè com pot—: T'ho dic de debò. Ho faré, t'ho prometo —repeteix intentant que la veu sigui ferma.

—Sí, ja... Sempre vas a la teva, tu. O una cosa o l'altra; ara has de triar. T'ho dic seriosament: tu sabràs

què vols —encara un pèl ressentida—. Què els diràs als teus fills quan se n'assabentin?

«Sí, això. Què els diré als meus fills? Per què ha de ser tot tan complicat?». Tanmateix respon sense que se li noti l'angoixa que sent:

—Que sí, amor, que ho he entès. T'inc clar el què he de fer. T'estimo. Us estimo.

—Així ho espero. Saps prou bé que no suportó les mentides...

El plugim fi de feia una estona s'estava convertint en una pluja espessa que omplia els vidres de rierols i l'obligava a tenir el llum encès des de mitja tarda. Mig apaivagada, la dona canvia de to:

—Vés amb compte conduint; aquí s'ha posat a ploure. Truca quan arribis... —no sap què dir: a casa?, a l'apartament?, a l'hotel?, amb ells?, amb la família? Ho resolt d'una forma neutra—: ...a lloc.

Ara la dona ja sap amb certesa que aquest no és merament un viatge de feina, amb tasques d'empresa programades al mil·límetre fins que ells arribin, per a després gaudir tots junts dels tan esperats dies de platja. Els dies que falten per les vacances dels nens, que és quan tenen pensat d'anar-hi ella i la canalla amb l'avió —ja en tenen els bitllets—, ell els aprofitarà per altres obligacions que, fins fa poc, li han estat desconegudes. Fa anys que dura l'engany, quan ho pensa es torna a enrabiar de mala manera; es referma en la decisió presa:

«Haurà de triar, o amb nosaltres o sense nosaltres. Els nens... Sí, em sap greu, però si la situació no s'aclareix, es quedaran amb mi».

—D'acord. No pateixis. Un petó —acaba atent a la conducció.

Pengen els dos alhora.

El mal de cap ha tornat amb força, més punyent, rabiüt; se li escampa des de les temples cap el clatell. En un parell de quilòmetres hi ha un àrea de servei, s'hi aturarà una mitja horeta; va tan tard que no ve d'aquí. Sort que no va dir res de l'hora que arribaria, sinó els tindria patint a tots i trucant-lo cada dos per tres.

Aquesta, «El Mèdol», és última àrea de servei abans de la sortida que ha d'agafar. De tantes vegades que ha fet el trajecte, com que sempre s'atura als mateixos llocs, se les coneix totes, les àrees de servei, així com se'n recorda de la majoria de cambres que estan darrere els mostradors, i com que és una persona agradable i deixa bones propines, elles també el reconeixen donant-li un tracte una mica menys impersonal que el que es dona de costum als passavolants. La noieta rossa que hi ha avui, però, deu ser nova, o almenys no recorda haver-la vist. És clar que últimament molts dels viatges usuals els ha fet en avió.

—Un cafè sol, sis plau —demana mentre decideix si l'acompanya amb un tros de pastís de formatge o no.

Quan és a la caixa pregunta:

—Tenen aspirines?

—No. *Paracetamol*, li va bé? —li ofereix la caixa.

—Sí, gràcies.

La cambrera li fa una ràpida llambregada tot i allargant-li una pastilla dins del blister junt amb mig got d'aigua. «Fa molt mala cara per anar conduint —pen—; però és clar que no és assumpte meu».

—El vol carregat, el cafè? —pregunta en to amable.

—Sí, sis plau.

Ha agafat finalment un tros de coc; avui tot el dia que menja poc i malament, és que a més no té gens de gana; fins i tot, de tant en tant, sent com nàusees. «Deu ser la quantitat de cafès infectes que he pres». Amb la safata se'n va al costat d'un finestral obert des d'on pot veure el seu *Volkswagen* aparcats. És un cotxe d'un model dels que encara no se'n veuen, la seva línia i el color criden l'atenció, no voldria pas que algú se li atansés amb males intencions. No se sap mai, brètols n'hi ha per tot arreu; només li faltaria haver de solucionar algun problema amb el vehicle. Com la majoria dels treballadors de la *Volkswagen* sempre porta un cotxe nou, d'últim model, matriculat de fa poc; abans que s'acabi l'any de la matriculació se'n desfarà, venent-lo en qualitat de «*Jahreswagen*» a un preu molt favorable pel comprador; ell en triarà un altre recent sortit de fàbrica, a un cost encara més favorable.

Estira les cames sota la tauleta i, tirant el cap enrere, tanca un moment els ulls. A mitja setmana i a aquella